

137.428

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

1184/1135
137428

DUPLICAT

MIHÁLY BARNA

BIBOR HAJNALON

VERSEK

ARAD, 1935

Átadva: O. Sz. K.-nek
35.568-1940 IV számú
V. K. M. rend alapján.

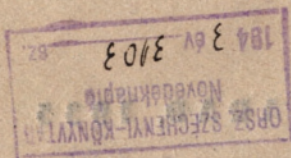
MIRALY BARNÁ

BIBOR HALVÁLON

VERSEN

137428

CS. MIHÁLY L. BARNA

BIBOR HAJNALON

VERSEK

BIBL. UNIV. CLUJ

4284ⁿ - 5. XII. 1935

EXEMPLAR LEGAL

ARAD, 1935

NYOMATOTT LOVROV & Co. KÖNYVNYOMDAJÁBAN
ARAD, 1935

Székely László f. Szerző

Dr. VÖRÖS LÁSZLÓ főszerkesztő Urnak

Mély tisztelettel:
A SZERZŐ.

Bibor hajnalon

*A Hargitán bibor pásztortüzek égnek
S lángoszlopuk magasra fellobog.
Rám mosolyog milljon csillaga az égnek
S a vágyak harcában bus lelkem zokog.*

*Most e rügybontó bibor-hajnalon
Tied a nóta, bucsu-szerenád.
Borus életünk bdnat-dulta árja
Bimbózó lelken szökdécselget át.*

*Lobog a láng a költő szemében
S csók biborozza halvány ajakát;
Sötét szemepárja olyan, mint az ében
És várja a napnak könnyes alkonyát . .*

A Golgota tövén...

A Golgota tövén zokogni láttok:
Zokogó lelkemet ne vigasztaljátok.
Hulló könnyeimet le ne töröljétek,
Könnyező szememet letörölni vétek.

Az élet harcában elesett embernek
Mind gyémánttá fagynak lelkében a
könyvek
S rózsákból lesz neki halotti-ágy vetve
És rózsaszírom lesz patyolatos leple

A szenvedők könnye öntözze a földet,
Hullassátok csak a bánat-dulta könnyet;
Ki szomorú nem volt képmutató-pogány.
— Feltűnik a kereszt a Golgota ormán —

S a Golgota tövén zokogni ha láttok:
Zokogó lelkemet ne vigasztaljátok;
Hulló könnyeimet le ne töröljétek,
Könnyező szememet letörölni vétek!

Uj tavasz jöttén

Rózsaberkek szírom tengerébe
A hajnal új életet öntött,
S az égrenéző Nagysomlyó tövébe
Egy kis hóvirág reám köszöntött.
Ha látnátok, hogy mint gyönyörködöm
Napfénnel játszó, hunyt tekintetén,
Lelkem lángját égre lobogtatva,
Én — dalnok legény — Kissomlyó gerincén.

Ó, ne hívjatok emberek a völgybe,
Vig danátok lelkem úgy sem töltené be,
Hóvirágok, lelkem leborul elétek —
Nem tapos rátok a győzedelmes vétek
Nem juthat ide az Élet szennyes árja,
Bár tombolnak lennt vészes orgiába.
Lelkemben ma lilatüzek égnek,
A lelkembe' ma angyalok zenélnek.

Pünkösdi bucsun

Kit poéta vérem száz csatára hajt,
Szemed tüzétől lángra gyultam én,
— Havasi, hamvas szüz málna a vágyam!
Ezért sir nótám örök vágy éjjelén...
Mig suhanva jött az álom minden este
Csókkal behintett virág gondolán;
Fia szeméről lecsókolta a könnyet
Egy drága, szent nő: az Édesanyám.

Ma nagy felhők lógnak fenn az égen,
Kissomlyó órmán bus magyar-dal száll;
S aztán meglopja lelküket a bánat,
Egy szent érzés — Mária lábainál.
Ezt a sok népet a hit csalta ide.
Engemet kinos gyötrő szerelem.
Bocsásd meg nekem csiksomlyói Mária,
Hogy azt a kislányt titkon szeretem

Havasi ének

Sötét, borult az egünk s a Nemere
Dönget kalibát, kősziklát, falat,
Nincs ki szánjon s nem kérdi senki se:
Mi lesz veletek a Havasok alatt?

Kalibánkban a tűz nem világít,
Rengetegeinket más tarolja le.
A vad lesben éhes-szájjal ásít
S az ut ordasokkal van tele.

Folytó szürke köd borít be halkan,
Mint omló szikla lelkünkre szakad,
Ki sem gondol reánk a szörnyű viharban,
Lesz-é virradat a Havasok alatt?

Kihalt az élet, öröm, szerelem
S az erdő mormol halk pogány imát ...
Jajjal beszövi hegyen-völgyeken
Havasi székelyek szótlan ajakát.

Hajnal a hegyek közt

*Keleten alig pirkadó fény sugar.
A somlyói zarándok hajnalt harangoz.
Hajnali csend. S a néma uccák során
csak én ballagok egyedül...*

*De utban mindenütt felijednek a kutyák
És csaholnak kegyetlenül.
Itt-ott a hegy alatt egy-egy kakuk kiált.
Ez a nép még talán boldogan álmodik?
Pedig már dereng. Jön a hajnal.
Mikor a földre fényözön szakad
És a nép nyakát igába velve
Turja a földet — —
De amely mégis nyugtot ad alatt.*

Sok arany levél

*Esti csillag oly pirosan ég!
Szép est lesz ma, holdas, tiszta, kék.
S hajrá! Én most csárdást füttyölök,
Én holdfénnel játszó kis kölyök.*

*Rágondolok: szeret, nem szeret? ...
— Vig portréhoz sötét fénykeret —
S amig nálunk vidám zene szól,
Tépelődöm: most kinek dalol? ...*

*Egy fuvalom, csek egy pillanat,
— Esti csillag, még le sem ha'adt —
S lelkem fáján sok arany levél:
Összecsendül, bus nótát cserél ...*

Az ördög lasszóján

*Rám szállt az este gondüző fátyola.
S az ördög furesa lasszókat dobál.
Férfi vágyaink labirintusában
Futunk Démon-ajkak csókjai után.*

*Vad vágyaink viháncoló vérét
Ragadja vadul színes örület,
Ember szivekben forrong a nagy láz
S a költő se dalol, csak ordít éneket.*

*Rtogva-riad riadó dalom,
Szüresölöm szívem forró uj borát.
És rohan velem az ördög lasszója,
Viszi az Élet elsodort — fiát.*

Ha mély az éj

*Élek. Magányosan, mint a remete
fent a somlyói Kálvárián,
de amíg En utánna nézek
egy-egy nőnek,
Ő addig a hegyre törőknek
Dicsértessék-kel ráköszön.*

*Sorsa égi, megszentelt, árván
bandukol kiellen utakon...
Havasi gyopárt, illatosat tép
és rak az oltár zsámolyára
engesztelődésül.*

*A sóhaja csendes, remegve ásit,
nem ismeri a festett ajku nőket.
Feketére festett koporsó-ágyban
olvasót perget
s hajnalt harangoz.*

*S ha felettem vágy-köd kavarog:
Olvasó helyett csók az imádságom,
az uccán régi dalt fütyülve
bekocogok a legszebb szeretőmhöz,
ha mély az éj
és csillag nem ragyog...*

Feljutok tán?

Vállaimra hullt az Élet
milljom gondja, átka;
Kikacagott, mert szerettem,
egy csodaszép leányka.

Igaz biz', hogy rut az Élet,
s a legszebb nő is álnok
és rózsászsép vig hajnalon
buknak 'e az álmok ..

Roncsolt lettem, árva lélek
s testvérem a bánat;
sorsom az, hogy amig élek,
nem érem el a vágyat!

Vállaimra hullt az Élet
milljóm gondja, átka;
csapzott hajjal is feljutok
tán a Golgotára?!

Légy meztelen

Most úgy vágyom az ajakad után:
Piros parázs a sötét-borus éjben,
Szeretnék fürödni karjaidban, kéjben.

Most úgy vágyom a holdvilág után:
Mert éhes lettem, éhes lettem a szádra,
Csak egy félórára, csak egy éjszakára

Mert nem hiába buzog fel a vér
Aranyvederben, forrón, esztelen,
Jőjj, akarlak és légy meztelen —:
Érted már, érted? akarom a szádat
S amig ajakam ajkadat kereste,
Vérkönnyeidet pazarolt az este.

Csak verset írt

*Dithyrámbos holdas este
Kergetett idáig
Egy kóbor kőfic legényke
Elhozta kótáid.
Ki érted az uccát járta
Lent a város végen,
Égett, lángolt ifju lázban
És fent járt az égen.*

*Kalandra várt s virágot vitt
Nem egy perditának,
Özvegyekhez bekocogott
Egy-egy éjszakára.
S ha olykor néha megesett,
Hogy rászitált a köd,
Meg ha hangos volt az ucca
Megbujt a kert mögött.*

*Csókot, ha kapott, nevetett,
Semmiért sohse sirt;
Uccát járó bolond módra
Csak verset írt, csak verset írt.*

Őszi merengés

Jutka, tavasz volt akkor...

A szíved merengett.

Most ősz van, a tavasz még messze,

Kettőnknek újra tavaszunk lesz-e?

— Gyógyítgatjuk a sebeinket.

Ugy énekel az ősz...

Uj ritmus, uj taktus, de régi a vérem.

Te régi május, borisd be testem,

Az őszt most lilára festem,

Nyakadban a régi szentelt érem.

Hittem akkor mégis csak

Arcodat egyszer elfelejtem.

Most itt zeng a csókod, kinod, remegésed,

Az ősz is borult, az ősz is oly részeg

S a fényképedet amulettbe rejtem.

Jutka, tavasz volt akkor, őszre vártam,

Mondá ugye: megkapom a bérem?

A színt, a bünt, a kéjt, a lázat,

A gyönyört, a mámort, a holdvilágot.

Amikor a szíved is elérem?? —

A vér szimfóniája

Hiába, ősz van, hullni kezd hamar
az avar, a köd,
a Hargita fölött
fázósan közeleg a dér,
szívünkben még patlog a vér
jobban tán,
mint hegyek trambolinján
a szív dobban, a vér csobban,
nem kívántlak nálamnál jobban
éhes férfiak.
Szenvedtem sokat...
Hittem Te vagy a Hit —
mind egyforma, megcsalt az egyik,
másik bérem aranyvederben itta,
az mint cigarettát szívta
s elfulladt mámorok során
eldőzsölt szépsége torán.
Sorsod a sorsom, nem mesét,
a tested bűvös mágnesét
akarom s a husod,
a pórusomnak adjad pórusod,
a szikrát,
mi vérünkön csattan át,
hogyan élvezzük az Élet ritmusát!
az Élet ritmusát!! —

Ilyenkor

Ilyenkor bódult őszi éjszakában
A havasokon pásztortüzek égnek,
Furulya szól és ének.
Kolostori csendben ájtatos barátok
Vesperáznak s órátoriumban ülnek.
S az ima alatt vágyak hegedülnek.
Valahol titkon asszony vár reájuk.
Az örökmécses örök jelként int,
Reggel a vezeklést újra kezdik megint.
Nagy városok bűzös sikátorán
Olcsó szerelmet árul a rongy-sikulya, este
A kéjt, a jajt megtalálja, aki kereste.
Az égben angyalka csillagokkal játszik.
Valami vigkedvű kuviklegény
Nagyokat huh-haj-toz torony peremén.
Macska kószál az ucca végen,
Kutya-koncert hangzik az Alszeg felől —
Csak a poéta virraszt — Egyedül.

Mindszentek éjjelén...

Mindenszentek borongó éjjelén
Elhaló sirmécsesek közt
A lemondás csarnokát járom én.
Gyertya sistereg, kiragyogva ég,
Elhalszik egy nő sirása, —
Viharos éjben meglopták szívét.

Bűnbánat sehol fájóbb nem lehet!
Röpíthetém ma ég felé
Életben feldult, roncsolt lelkemet.
Ez elhagyott, hideg romok között
Ma a lemondás szelleme
Gyémántszivem mélyébe költözött.

A temető szélén kápolna állt.
Pusztuló, hanyatló tornyán
Halálmadár régen ütött tanyát.
Imazsámolyát belepte 'moha...
Lelkét kiönteni senki.
Senki soha se járt talán oda.

De én sebeimet ott kitárom;
Leszámolok bánatommal,
Hogy felderüljön borus világom.
S ne legyen éjjelem olyan setét:
Csillagokra fellekintek
S meggyújtom lelkem alvó mécsesét

Októberi reflexiók

*Hegy. Magas. Erőt és vért kíván.
At bozóton, gáncson, torturán,
Sziklákon, örmon, hűs palak ölen,
Hol köd és homály borul fölem.
Lent pont az ember, csorda kolompja szól,
Tilinkó sir, vonat zakatol.
A dómnál most vonulnak át
Bucsusok, énekelve melódiát.
A város zaja alig zümmög ide,
Hol sir a szellő, sir a Nemere...*

*Hegy. Magas. Fel az égig ér.
Nem is adnám od' talán semmiér?
Emlék-erdők, amik ide kötnek,
Tanni flörtnek, csóknak, könnynek.
Egyedül távol világ zajától,
A lelkem ma kacifántos mámor.*

Őszi szonett

Eső permetez, hullnak a levelek...
Az úton egy poéta bandukol
S ajka mosolyogva kis nótát dudol.
A dal sir, borong a szíve felett.

A város végén mindent sár teléz.
Egy koldus vacogva kis csuprot tart.
Imát mormog és nagyokat sóhajt
S egy cifra hölgy jön arra s oda se néz.

Két lány kacagva énekel banánt,
Beh jó is kit az élet még nem bánt
S golgotás úton dalra gyujtva jár.

Eső permetez... vágyam messzi száll...
Ó mért, hogy én is nem lehetek ott.
A szívemet mondd m'ért abajgatod?

Két gyimesi vadvirág

*Fent a Hargita vén feje
Sárgult avarról rőt mese...*

*Lent csatlóg a vonat kereke,
Félig élő emberronccsal van tele.*

*Istent-kisértő karakkói-híd alatt
Tilinkós pásztorfiu jóízűn kacag.*

*Az órmok csalják a hegyek fiát,
A misztikus, titkos, bus melódiák.*

*Napsugárral beszótt szfinkszek
Egymásra találtunk Te meg Én...*

*S a szívünk dobogja boldog álmait,
Miről a lelkünk titkon álmodik.*

Dal s poétaszív

*A dal vajudó éjjelek fájdó csurrandása
S egy ihletett percben Istentől nyert remek.
Tőle a szív vágyva ujja ébred,
Ha arc mosolyg, vagy könny-sikoly remeg.*

*S rég jajongó hajszás élet-robotba
Egy mosolyt lop be... S a nostalgia
Nem engedi, hogy sirj, zokogj
És vágyad lendíti messzi át...*

*Mig torz vigyorral lendül a Halál
Szived felé... van-e ki rózsát hintsen Rád?
Van-e, ki megszépitse vágyó bánatod?
— Igen! A dal s poétaszív...*

Temető mellett

Babonás szemű május este volt...
A költő ballag haza felé...
Egy öreg ház vár. Hajdan kuria volt.
Elmult a mult... könny a jelené.

A házunk még messze; jaj, de sötét van.
— Még aludhatom egyet hajnalig.
Sötét éjben fekete árny suhan...
„Huh!” borzasztó... szól: „kuvik, kuvik”.

Temető mellett — ugye borzalom
Elmenni, hol őseim alszanak?
Ha félek, a lelkem altatom
És nóta zsong fel a szívem alatt...

S ha néha úgy hajnalharangszó csendül
S a kuvik huhog a lombokon;
Apám sirjáról halk fuvalom lendül
És megcsókolja a homlokom...

Emlékvizek mellett

Emlék vizek tengerére fut be a lelkem
S partot érve kiköt valahol...
A távolok tekervényes csaltitjain
Harminc-év buja s öröme zakatol.

Roskadozva-dőlve az ős-kuria még áll.
Mint öreg Nagyanyó a hársfák alatt,
A temetőben apám már régen elpihent
S gyermekszivem s Anyám csak, aki meg-
maradt.

Ő tanított meg kacagni-sirni
S dacolva viharral élet tengere felett
Mesékbe' hinni, vágyakat lebírni,
S ujjal gyógyítani sok vérző sebet.

S tovább . . . Kolostori csendben zsolozsma
fakad...
A Tavasz mézzel harmatos illatot lehel.
Irma, Zsóka, Jutka, Lenke, s ez is, az is,
Biboros ajku sok szíromlepel...

Purim

A Cion-templom kupoldái alatt
Zsolozsma zsongott, heves, szilaj szavak.
Jehova szépe az Urat kereste —
Kint holdas, csendes volt az este...

Márvány kórusában égi zene lendül,
Emberroncs szivekben cherub-ének csendül.
És borongva száll a házsorokon át

— Ezért verik be a „Cion” ablakát!
S mig két szemem a Tórákon merengett,
Dávid zsoltára a szívembe zengett.
...„Csak egyszer szóltam átkot ott a völgyben,
Az aranyborjut, mikor összetörtem”...

Egy zsidó-kisasszony fentről mosolygott...
Szeme a szívembe lángokat lopott...
S bár egy bős zsidó ott is rámríkácsolt,
De „Cionban” lennem mégis dusadás volt.

Cion templomán tűz kigyózik végig. !
Bűnös kezek rut kacajjal nézik.
Zokogott ki látta. Zsidók könnye hullt
Izrael ege újra beborult.

A márványoszlopok szétzúzva a porban,
„Ne legyen nyugta se élteben, se holtan,
Ki összetört két kőn tíz parancsol”...
S én megkönnyeztem egy Tóra-darabot.

A romok között ma vándorokat látok,
Sok zsidó átok az égre felszállott;
S annak a szép lánynak beh könnyes orcája,
Józsue istene: Jehova néz rája.

Szent-Anna tónál

Az órmokat az ősz fent már rótszinbe
lepte,
Oly csodás, mint sehol itt a naplemente.

A vize kék és mély, mint szüzi lányszem
— és
Olykor, ha zavarja lágy hullámverés.

Tükrén lebegve álmodom egy kis csól-
nakon,
El-elmerengve rég holt álmokon.

S míg kék boltján az égnek felhők át-
lebegnek,
Csöndjén mélázok a méla fenyveseknek.

A nap még visszatükröz Szentanna vizére,
Tűzpiros az, miként a szívem vére...

S rágondolok... ki nevét szívembe véste
be,
Kinek csodásan szép tüzes tekintete.

Emlékszel-é? a tavasszal még forrón, ká-
bitón,
Atómra tornyosult szivedben vératóm?

Most már a lelkem árva s bent munka,
gond,
S árnyékszilhuettek kőszá árnya kong.

Néma az éj is már s alig dobog szívem,
Az égben tűz ezernyi csillag égiszem.

Azon tűnődöm jaj — Istenem, mi lenne,
Ha az elment kedves újra visszajönnel?

Öt év után

Visszakószál a Mult. Szívembe dalt hint
A régi vágyszimfónia megint.
Pedig a szívem talán kiheverte
A szemed tüzét, mi lelkem bilincsbe verte.

De ujra kaptam szédítő delejt,
Mi összeéget ujra s aztán elfelejt
Megint... csókszüreték mámoros torán,
A sorsom lesz virrasztás szörnyű éjszakán.

Nó de mindegy: erezd a kezem,
Hogy ujra kezdtem, tudom vétkezem.
Add csókodat, az Élet úgy is rut, konok
S ahogy a motolla, sorsunk úgy forog.

Lásd, szeretlek s így sehol se várnak,
Higgy tornyosuló véres áriáknak!
Mindig jót akartam, mindig érted tettem
Enmagamnak ezért áldozatja lettem.

A csókod, hittem, egyszer csak elérem.
Elömlött érted, ami volt, a — vérem
Hányszor a lelkem titkon éjjel felsikol-
tott,

Minden bűnöm, ami idáig rontott.
Most tudom, ajkad csókesője ver meg...
Erre kér a régi — most harminc éves
gyermek.

Veresképnél

Az örmon állok, várom a hajnalt,
A fenyves ölén odalent
Már derng.

Ostort pattogatva csordát terelget,
Nagyokat kurjantva, a völgy peremen
Egy székelty legény.

Öreg székelty szánt a muzsddák alján,
Ajkán imádság ájtatos zenéje
(Igy szánt immár ezer éve.)

Tiszta derü emel a Végtelen felé...
Szívünkbe ezernyi vágyat olt
S tőle dalra kezd, ki soha sé dalolt.

Egy mosoly=sugárt Feleségemnek

*Elringató, puha, mély öledbe vágyom,
Csókos ajkad csókját hintse, szórja rám;
Hadd legyen egyszer színes ezer álom:
Az éjszakám.*

*Omoljon vállamra hajad ezer szála,
Mig májusi szerelem éjszakája száll.
Lopd meg a lelkem égető ajakad
Lángbaborító csókjainál.*

*Ugyis minden álom homállyá válik,
Hát csilitgass, ringass el most lágyan,
Ugyis olyan rég, hogy nem volt nékem
Gyermekded álmom.*

— Csókod boldogság s megenyhíti ajkam.
Lágyan zsongó szavad elringat, tudom
Mert lásd, engem nagy eszmék zavarnak:
— Fáklyát gyujtok uttalan-uton...

*Ugye megmondtam, hogy az élet kertjében
Magyar martyrsors éjszakája vár.
De boldog vagyok, mert ajkaidról kaptam
Egy mosoly=sugárt! —*

Átadva: O Sz. K.-nek
35.568-1940 IV. számú
V. K. M. rend. alapján.

MILITARY BARRA
VERSCHÖNUNG

A. V. 1000

1000

1000

1000

1000

MIHÁLY BARNA
verseskönyvei:

A végtelen felé...

Örök tűz...

Keleten pirkad...

Lármafa Csikország felett...

Bibor hajnalban...

